

Arrest

nr. 214 148 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 2 februari 2006 en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De tweede verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 september 2001.

De verzoekende partijen verklaren samen met hun ouders het Rijk te zijn binnengekomen op 22 september 2015. Op 22 september 2015 diene verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 mei 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 juni 2016 diene de ouders van de verzoekende partijen een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juni 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Tegen voormelde beslissing diene de ouders van de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 12 december 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 20 januari 2017 diene verzoekers elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 mei 2017 worden de verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afzonderlijk gehoord in de aanwezigheid van hun advocaat en moeder.

Op 19 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

Ten aanzien van X:

“A. Feitenrelaas

U, X, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U werd geboren op 2 februari 2006 in de stad Mashad in Iran. U ging er tot de 3de graad naar school.

In het voorjaar van 2015 heeft u samen met uw ouders, X alias X (O.V. X en X alias X (O.V. X), uw zus X en uw broer X (O.V. X) Iran verlaten vanwege de slechte behandeling die Afghaanse vluchtelingen er krijgen en omdat u vreesde naar Syrië te worden gezonden om te vechten. Jullie konden niet terug naar Afghanistan omdat jullie Hazara's zijn en vrezende ontvoerd te worden. Bovendien bent u niet vertrouwd met Afghanistan omdat u er nooit bent geweest. Op 22 september 2015 vroegen uw ouders een eerste keer asiel aan in België.

Op 9 mei 2016 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun Afghaanse nationaliteit. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

Op 10 juni 2016 diene uw ouders een tweede asielaanvraag in. Ze pasten hun relaas op verschillende punten aan o.a. hun naam: uw vader zou niet X heten maar X en uw moeder zou de naam X dragen in plaats van X. Daarnaast verklaarden ze dat uw moeder eigenlijk geboren was in Iran en niet in Afghanistan zoals verklaard in de eerste asielaanvraag. Uw vader zou pas anderhalf jaar oud geweest zijn toen hij naar Iran kwam. Verder verklaarden ze dat ze wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezitten en als Afghaanse vluchtelingen in Iran leefden.

Op 30 juni 2016 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag genomen. Op 12 december 2016 werd deze beslissing in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 20 januari 2017 vragen uw ouders een derde keer asiel aan. Zij verwijzen ook naar uw asielaanvraag en die van uw broer X. Jullie diene samen met uw ouders in eigen naam een asielaanvraag in. U haalt aan de Afghaanse nationaliteit te bezitten en als Hazara niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees voor de taliban en IS.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw amayesh kaart (Iraanse verblijfskaart), enkele schooldocumenten, uw geboortebewijs en uw vaccinatiekaart.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw vader X, alias X (O.V. X) en moeder X alias X (O.V. X), met name de slechte behandeling die jullie kregen als Afghaanse vluchtelingen in Iran en het feit dat jullie niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat jullie er reeds lang tijd weg zijn en de veiligheidssituatie er niet goed is. Daarnaast vrezen jullie problemen te ondervinden omdat jullie van Hazaraorigine afkomst zijn.

Er werd besloten dat uw vader en moeder er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun Afghaanse nationaliteit. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van uw ouders kan er ook geen geloof worden gehecht aan die van u. De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw vader en moeder zijn:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u het op geen enkele manier aannemelijk maakt werkelijk de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen enkel document dat uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Dat u, die al sinds twee decennia in Iran zou wonen, geen enkel dergelijk stuk kan voorleggen, is bijzonder opmerkelijk.

Verder drukte u bij het begin van het gehoor uw wens uit om door een Farsi tolk te worden bijgestaan. U argumenteert dat u lang in Iran was en dat u veel Dari termen vergeten bent. Dit is merkwaardig, daar u naar eigen zeggen uit een Afghaans gezin komt, als Afghaans vluchteling naar een Afghaans

schooltje ging (CGVS, p.5), in een Afghaanse wijk van Mashad woonde (CGVS, p.13) en met andere Afghanen illegale arbeid verrichtte (CGVS, p.6,7). Dat u gezien deze elementen stelt dat u moeite heeft met het Dari mag verbazen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw naam X luidt. De informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier toegevoegd werd, geeft aan dat de X Hazara al in de negentiende eeuw naar Iran migreerden. Toen ging het nog om een bevolking van herders, op zoek naar grasland voor de kuddes. De informatie bevestigt dat heden de meeste X ten zuiden van Teheran en –zoals u – in Mashad wonen en dat er sprake is van een verregaande integratie. De informatie stelt voorts dat heel wat X uit Mashad vochten en sneuvelden in de oorlog tussen Iran en Irak. Uit de aanwezige bronnen blijkt ook dat velen konden studeren en dokter, advocaat of leraar werden. Anderen zijn eigenaar van middelgrote bedrijven. Voorts geeft de info aan dat het voor X wel degelijk mogelijk was om de Iraanse nationaliteit te verkrijgen. Als het CGVS informeert naar de betekenis van uw naam X, zegt u eerst dat u die betekenis niet kent (CGVS, p.5). Echter, even later lijkt u het wel weer te weten. U zegt dat de naam naar uw etniciteit verwijst en dat het een naam is die gebruikt wordt voor Hazara's die honderdvijftig jaar geleden naar Iran verhuisden. U stelt – en beaamt iets later nog eens – dat velen intussen Iraans staatsburger zijn (CGVS, p.15,16). Als het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt waarom uw familie, die volgens uw verklaringen pas twintig jaar geleden naar Iran zou zijn gevlucht, deze naam X dan bezigt, antwoordt u dat u dit niet gevraagd heeft (CGVS, p.16). Hoewel uiteraard moet erkend worden dat ook in Afghanistan nog tal van X wonen, ondersteunt het feit dat u deze naam draagt in combinatie met volgende vaststellingen de hypothese dat u in werkelijkheid niet de Afghaanse maar eerder de Iraanse nationaliteit draagt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u behoort tot een familie die pas twintig jaar geleden Afghanistan verlaten heeft om zich in Iran te vestigen. U blijkt immers geen enkele voeling meer te hebben met uw zogezegde regio en land van origine. U verklaart dat u van het district Gizab in Uruzgan afkomstig bent maar Tarinkot, de naam van de hoofdstad van de provincie Uruzgan vanwaar u beweert afkomstig te zijn, zegt u niets (CGVS, p.8). Gevraagd naar de naam van een ander district van Uruzgan of van een ander dorp dan het dorp vanwaar u zou afkomstig zijn, blijkt u er niet één te kennen (CGVS, p.12). Dit is bijzonder merkwaardig voor iemand die zegt van Afghanistan of van deze regio afkomstig te zijn. Evenmin heeft u al ooit gehoord van Daykundi, de provincie waarvan Gizab van 2004 tot 2006 deel uitmaakte (CGVS, p.3). U verklaart “als het over Afghanistan gaat, heb ik geen informatie. Ik weet er niets over” (CGVS, p.3). Dit is zeer merkwaardig. Ook het feit dat werkelijk niemand van uw familie nog in Afghanistan zou wonen (CGVS, p.4) en u geen enkele band meer zou hebben met Gizab, wekt verwondering en doet vermoeden dat uw 'qaum' zich al veel eerder in Iran ging vestigen dan u heden toegeeft.

Verder kan uit uw verklaringen niet worden opgemaakt dat u werkelijk als een Afghaanse vluchteling in Mashad verbleven heeft. Zo zegt u dat er een kantoor van het UNHCR is in Mashad maar u weet niet waar dit is (CGVS, p.7). Zelfs als u geen gebruik maakte van de diensten van deze vluchtelingenorganisatie, dan nog zou mogen worden verwacht dat u weet waar het kantoor zich bevindt. U zegt voorts de Amayesh procedure wel te kennen maar u heeft geen idee waar Afghanen die een verblijfskaart willen verkrijgen zich moeten aanmelden (CGVS, p.12). Gevraagd of u ooit dergelijke verblijfskaart gezien heeft, kan uw antwoord opnieuw niet overtuigen. U zegt dat u het niet meer weet, dat u er recent geen zag maar lang geleden misschien wel (CGVS, p.14). Het is opmerkelijk dat iemand die in een Afghaanse wijk zou hebben gewoond en met Afghanen zou hebben gewerkt, dergelijk verblijfsdocument niet lijkt te kennen. Uw verklaring als zou het een voor Afghanen belangrijk document betreffen dat “ze” zeker niet mogen verliezen (CGVS, p.14), lijkt overigens veeleer een uitspraak van een niet-Afghaan. Eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw de verblijfskaart voor Afghaanse vluchtelingen steevast 'shenasname' noemt (CGVS, vrouw, p.3,4), terwijl de informatie aangeeft dat dit de benaming is voor het identiteits- en geboorteboekje voor Iraanse staatsburgers. Voorts gevraagd waarom u in Iran zelf nooit in het bezit gesteld werd van enig verblijfsdocument, verklaart u dat uw oom gezinshoofd was maar een document dat jullie in 1388 kregen en waarmee jullie een verblijfskaart konden aanvragen, kwijt geraakte. Dat u en uw familie het daarbij gelaten zouden hebben en geen verdere stappen zouden ondernomen hebben om jullie verblijf in Iran te legaliseren, is weinig geloofwaardig, te meer u zich na aankomst in België wel onmiddellijk liet registreren en het belang van dergelijke procedures dus zeer goed lijkt te beseffen.

U beweert verder dat u slechts een gewone arbeider was en al die jaren illegaal werk verrichtte. Over het werk dat u de voorbije jaren zou hebben gedaan, legt u evenwel zeer vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af, wat ernstige twijfels oproept bij de geloofwaardigheid dienaangaande. Gevraagd naar een chronologisch overzicht van de verschillende jobs die u doorheen de jaren uitvoerde, kan u daar geen antwoord op geven. U argumenteert dat u nu eens twee, dan weer tien dagen op een bepaalde plaats werkte en dat u de naam van uw werkgever niet vroeg (CGVS, p.14). Uiteindelijk verklaart u dat u meestal in een baksteenfabriek werkte, maar dat ook dit al zeven of acht jaar geleden is (CGVS, p.14). Gevraagd wat u dan de voorbije jaren uitrustte, antwoordt u eerst "niets", waarna u uw verklaringen wijzigt en zegt dat u onder meer in de bouwsector actief was (CGVS, p.15). Dat u zeven of acht jaar geleden nog in steenbakkerijen werkte, strookt overigens niet met de verklaringen van uw vrouw die meent dat u dergelijke arbeid nog voor jullie huwelijk, zo'n twaalf jaar geleden, deed (CGVS, vrouw, p.5). Dat u een Afghaanse illegaal was die het vuile werk moest opknappen, moet dan ook zeer sterk betwijfeld worden.

Nog andere verklaringen stellen uw Afghaanse nationaliteit in een bedrieglijk daglicht. Zo is het zeer merkwaardig dat uw vrouw geen Afghaanse televisiezenders bij naam kent en dat jullie volgens haar enkel Iraanse zenders bekeken (CGVS, vrouw, p.6). Enerzijds schetsen jullie het beeld van arme Afghaanse vluchtelingen die zich niet mogen mengen onder de Iraniërs (illegaal werk met andere Afghanen, aparte scholen voor Afghanen, verbod om de bus en de metro in Mashad te gebruiken (CGVS, vrouw, p.6)), anderzijds lijken u en uw vrouw bijzonder doordrongen van de Iraanse levenswijze en spreken jullie, zoals de tolk ook aangaf, geen Dari maar Farsi (CGVS, p.5), kookt uw vrouw naar eigen zeggen niet Afghaans maar Iraans, kijken jullie geen Afghaanse televisie verklaart u dat u de weinige informatie die u over Afghanistan heeft via het nieuws vernomen heeft (CGVS, p.4), en stelt u dat de Afghanen in Iran hun Onafhankelijkheidsdag vieren maar weet u zelf niet op welke datum ze dit doen (CGVS, p.13). Dat jullie voortdurend zouden zijn gediscrimineerd maar tegelijk ook volkomen geassimileerd geraakten aan de Iraanse cultuur, is niet geloofwaardig.

Verder kennen uw vrouw (CGVS, vrouw, p.3) en uzelf (CGVS, p.12) Islam Qala niet, terwijl dit één van de drie belangrijke grensovergangen van Afghanistan is waarlangs honderduizenden Afghaanse vluchtelingen van Iran naar hun land van herkomst werden teruggebracht. Jullie onwetendheid doet vermoeden dat jullie zich om dergelijke repatriëring geen zorgen hoefden te maken. In kringen van Afghanen en zeker van Afghanen zonder geldige verblijfsdocumenten zal de naam Islam Qala zeer goed gekend zijn. Dat u nog nooit gehoord heeft van deze grenspost, roept eens te meer twijfels op bij uw bewering een Afghaan uit Iran te zijn. Ook uw verklaring als zou u als illegaal, behalve kort voor uw vertrek, nooit enig probleem met de Iraanse autoriteiten hebben gekend, is opmerkelijk.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u er niet in slaagt uw verklaarde nationaliteit geloofwaardig te maken.

Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw beweerde vrees die onlosmakelijk verbonden is met uw voorgehouden Afghaanse origine geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is immers de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een

asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet veranderen. De twee documenten (twee halve A4'tjes) die moeten aantonen dat de kinderen school liepen, kunnen door eender wie of waar zijn opgemaakt. Het huwelijksboekje zou recent en in uw afwezigheid in het kantoor van een sjiiitische leider in Mashad zijn opgemaakt. Er is dan ook geen sprake van een officieel document. Bovendien kan worden gesteld dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Wat betreft de informatiebundel over de situatie van de Hazarabevolking in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat dergelijke info slechts dienstig kan zijn als u uw Afghaanse nationaliteit geloofwaardig maakt. Bovendien doet het voorleggen van deze informatie (in het Engels) opnieuw twifelen aan uw bewering als zou u maar een ongeschoolde arbeider zijn. Gevraagd waar u deze informatie haalde, antwoordt u dat een vriend het voor u op het internet zocht (CGVS, p.8). Voorts gevraagd naar de naam van uw vriend, denkt u bijzonder lang na, zegt u vervolgens dat hij Mahmoud Rezai heet, waarna u uw verklaringen bijstuurt en stelt dat de naam van uw vriend Zia Moradi luidt (CGVS, p.9). Dergelijke warrige verklaringen doen vermoeden dat u die informatie eerder zelf heeft opgezocht. Geen van de documenten weerlegt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde Afghaanse nationaliteit."

Uw ouders hun tweede asielaanvraag werd door het CGVS niet inoverweging genomen (zie beslissing toegevoegd aan administratief dossier). Doordat zij hun verklaringen op diverse punten hadden aangepast werd de geloofwaardigheid van uw hun verklaringen nog meer ondermijnd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Daar er geen geloof wordt gehecht door het CGVS aan de Afghaanse nationaliteit van uw ouders kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Vooreerst werden deze documenten, uw amayeshkaart, uw vaccinatiekaart en uw geboorteakte, reeds voorgelegd voor de RvV en door hen beoordeeld. De RvV stelde vast dat deze documenten geen afbreuk konden doen aan de vaststelling gedaan door het CGVS, met name dat de Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk werd gemaakt. De RvV wees erop dat documenten slechts een bewijswaarde krijgen wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Aan deze voorwaarde was i.c. niet voldaan. Bovendien kon er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten. Zo zaten er in uw ouders hun verklaringen tegenstrijdigheden over de documenten, zowel over het al dan niet hebben van deze documenten als met de inhoud ervan. Dat u schooldocumenten uit Iran kan voorleggen kan niet aantonen dat u de Afghaanse nationaliteit bezit, gezien de eerdere vaststellingen.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Afghaanse nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

Ten aanzien van X:

A. Feitenrelaas

U, X, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U werd geboren op 2 september 2001 in de stad Mashad in Iran. U ging er tot de 8ste graad naar school.

In het voorjaar 2015 heeft u samen met uw ouders, X alias X (O.V. X) en X alias X (O.V. X), zus X en broer X (OV n° X) Iran verlaten vanwege de slechte behandeling die Afghaanse vluchtelingen er krijgen en omdat u vreesde naar Syrië te worden gezonden. Jullie konden niet terug naar Afghanistan omdat jullie Hazara's zijn en vrezende er ontvoerd te worden. Bovendien bent u niet vertrouwd met Afghanistan omdat u er nooit bent geweest. Op 22 september 2015 vroegen uw ouders een eerste keer asiel aan in België.

Op 9 mei 2016 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun Afghaanse nationaliteit. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

Op 10 juni 2016 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Ze pasten hun relaas op verschillende punten aan o.a. hun naam: uw vader zou niet X heten maar X en uw moeder zou de naam X dragen in plaats van X. Daarnaast verklaarden ze dat uw moeder eigenlijk geboren was in Iran en niet in Afghanistan zoals beweerd in de eerste asielaanvraag. Uw vader zou slechts anderhalf jaar oud geweest zijn toen hij naar Iran kwam. Verder verklaarden ze dat ze wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezitten.

Op 30 juni 2016 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag genomen. Op 12 december 2016 wordt deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 20 januari 2017 vragen uw ouders een derde keer asiel aan. Zij verwijzen hierbij ook naar uw asielaanvraag en die van uw broer X. Diezelfde dag dient u samen met uw broer X in eigen naam een asielaanvraag in. U haalt hierin de slechte situatie voor Afghanen in Iran aan en dat u gezondheidsproblemen heeft door de stresserende verblijfssituatie in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw amayeshkaart (Iraans verblijfsdocument), uw Iraanse schoolrapporten, betalingsbewijzen van school, 4 formulieren om naar school te kunnen gaan als vreemdeling, een attest van de kleuterschool, een attest van de madrassa dat u koranles volgde, een document over vrijstelling voor sport op school, een geboortebewijs alsook de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd, uw vaccinatiekaart en een attest van uw psycholoog, dd. 9/5/2017.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw vader X, alias X (O.V. X) en moeder X alias X (O.V. X), met name de slechte behandeling die jullie kregen als Afghaanse vluchtelingen in Iran en het feit dat jullie niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat jullie er reeds lang tijd weg zijn en de veiligheidssituatie er niet goed is. Daarnaast vrezende jullie problemen te ondervinden omdat jullie van Hazara origine zijn.

Er werd in hun opeenvolgende asielaanvragen besloten dat uw vader en moeder er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet lopen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun Afghaanse

nationaliteit en het gegeven dat ze als Afghaanse vluchtelingen in Iran leefden. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van uw ouders kan er ook geen geloof worden gehecht aan die van u. U bevestigt tevens de verklaringen van uw ouders omtrent jullie nationaliteit en herkomst (CGVS p. 6 e.v.). De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw vader en moeder zijn de volgende:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u het op geen enkele manier aannemelijk maakt werkelijk de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen enkel document dat uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Dat u, die al sinds twee decennia in Iran zou wonen, geen enkel dergelijk stuk kan voorleggen, is bijzonder opmerkelijk.

Verder drukte u bij het begin van het gehoor uw wens uit om door een Farsi tolk te worden bijgestaan. U argumenteert dat u lang in Iran was en dat u veel Dari termen vergeten bent. Dit is merkwaardig, daar u naar eigen zeggen uit een Afghaans gezin komt, als Afghaans vluchteling naar een Afghaans schooltje ging (CGVS, p.5), in een Afghaanse wijk van Mashad woonde (CGVS, p.13) en met andere Afghanen illegale arbeid verrichtte (CGVS, p.6,7). Dat u gezien deze elementen stelt dat u moeite heeft met het Dari mag verbazen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw naam X luidt. De informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier toegevoegd werd, geeft aan dat de X Hazara al in de negentiende eeuw naar Iran migreerden. Toen ging het nog om een bevolking van herders, op zoek naar grasland voor de kuddes. De informatie bevestigt dat heden de meeste X ten zuiden van Teheran en –zoals u – in Mashad wonen en dat er sprake is van een verregaande integratie. De informatie stelt voorts dat heel wat X uit Mashad vochten en sneuvelden in de oorlog tussen Iran en Irak. Uit de aanwezige bronnen blijkt ook dat velen konden studeren en dokter, advocaat of leraar werden. Anderen zijn eigenaar van middelgrote bedrijven. Voorts geeft de info aan dat het voor X wel degelijk mogelijk was om de Iraanse nationaliteit te verkrijgen. Als het CGVS informeert naar de betekenis van uw naam X, zegt u eerst dat u die betekenis niet kent (CGVS, p.5). Echter, even later lijkt u het wel weer te weten. U zegt dat de naam naar uw etniciteit verwijst en dat het een naam is die gebruikt wordt voor Hazara's die honderdvijftig jaar geleden naar Iran verhuisden. U stelt – en beaamt iets later nog eens – dat velen intussen Iraans staatsburger zijn (CGVS, p.15,16). Als het Commissariaat-generaal u

vervolgens vraagt waarom uw familie, die volgens uw verklaringen pas twintig jaar geleden naar Iran zou zijn gevlucht, deze naam X dan bezigt, antwoordt u dat u dit niet gevraagd heeft (CGVS, p.16). Hoewel uiteraard moet erkend worden dat ook in Afghanistan nog tal van X wonen, ondersteunt het feit dat u deze naam draagt in combinatie met volgende vaststellingen de hypothese dat u in werkelijkheid niet de Afghaanse maar eerder de Iraanse nationaliteit draagt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u behoort tot een familie die pas twintig jaar geleden Afghanistan verlaten heeft om zich in Iran te vestigen. U blijkt immers geen enkele voeling meer te hebben met uw zogezegde regio en land van origine. U verklaart dat u van het district Gizab in Uruzgan afkomstig bent maar Tarinkot, de naam van de hoofdstad van de provincie Uruzgan vanwaar u beweert afkomstig te zijn, zegt u niets (CGVS, p.8). Gevraagd naar de naam van een ander district van Uruzgan of van een ander dorp dan het dorp vanwaar u zou afkomstig zijn, blijkt u er niet één te kennen (CGVS, p.12). Dit is bijzonder merkwaardig voor iemand die zegt van Afghanistan of van deze regio afkomstig te zijn. Evenmin heeft u al ooit gehoord van Daykundi, de provincie waarvan Gizab van 2004 tot 2006 deel uitmaakte (CGVS, p.3). U verklaart "als het over Afghanistan gaat, heb ik geen informatie. Ik weet er niets over" (CGVS, p.3). Dit is zeer merkwaardig. Ook het feit dat werkelijk niemand van uw familie nog in Afghanistan zou wonen (CGVS, p.4) en u geen enkele band meer zou hebben met Gizab, wekt verwondering en doet vermoeden dat uw 'qaum' zich al veel eerder in Iran ging vestigen dan u heden toegeeft.

Verder kan uit uw verklaringen niet worden opgemaakt dat u werkelijk als een Afghaanse vluchteling in Mashad verbleven heeft. Zo zegt u dat er een kantoor van het UNHCR is in Mashad maar u weet niet waar dit is (CGVS, p.7). Zelfs als u geen gebruik maakte van de diensten van deze vluchtelingenorganisatie, dan nog zou mogen worden verwacht dat u weet waar het kantoor zich bevindt. U zegt voorts de Amayesh procedure wel te kennen maar u heeft geen idee waar Afghaanen die een verblijfskaart willen verkrijgen zich moeten aanmelden (CGVS, p.12). Gevraagd of u ooit dergelijke verblijfskaart gezien heeft, kan uw antwoord opnieuw niet overtuigen. U zegt dat u het niet meer weet, dat u er recent geen zag maar lang geleden misschien wel (CGVS, p.14). Het is opmerkelijk dat iemand die in een Afghaanse wijk zou hebben gewoond en met Afghaanen zou hebben gewerkt, dergelijk verblijfsdocument niet lijkt te kennen. Uw verklaring als zou het een voor Afghaanen belangrijk document betreffen dat "ze" zeker niet mogen verliezen (CGVS, p.14), lijkt overigens veeleer een uitspraak van een niet-Afghaan. Eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw de verblijfskaart voor Afghaanse vluchtelingen steevast 'shenasname' noemt (CGVS, vrouw, p.3,4), terwijl de informatie aangeeft dat dit de benaming is voor het identiteits- en geboorteboekje voor Iraanse staatsburgers. Voorts gevraagd waarom u in Iran zelf nooit in het bezit gesteld werd van enig verblijfsdocument, verklaart u dat uw oom gezinshoofd was maar een document dat jullie in 1388 kregen en waarmee jullie een verblijfskaart konden aanvragen, kwijtraakte. Dat u en uw familie het daarbij gelaten zouden hebben en geen verdere stappen zouden ondernomen hebben om jullie verblijf in Iran te legaliseren, is weinig geloofwaardig, te meer u zich na aankomst in België wel onmiddellijk liet registreren en het belang van dergelijke procedures dus zeer goed lijkt te beseffen.

U beweert verder dat u slechts een gewone arbeider was en al die jaren illegaal werk verrichtte. Over het werk dat u de voorbije jaren zou hebben gedaan, legt u evenwel zeer vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af, wat ernstige twijfels oproept bij de geloofwaardigheid dienaangaande. Gevraagd naar een chronologisch overzicht van de verschillende jobs die u doorheen de jaren uitvoerde, kan u daar geen antwoord op geven. U argumenteert dat u nu eens twee, dan weer tien dagen op een bepaalde plaats werkte en dat u de naam van uw werkgever niet vroeg (CGVS, p.14). Uiteindelijk verklaart u dat u meestal in een baksteenfabriek werkte, maar dat ook dit al zeven of acht jaar geleden is (CGVS, p.14). Gevraagd wat u dan de voorbije jaren uitrustte, antwoordt u eerst "niets", waarna u uw verklaringen wijzigt en zegt dat u onder meer in de bouwsector actief was (CGVS, p.15). Dat u zeven of acht jaar geleden nog in steenbakkerijen werkte, strookt overigens niet met de verklaringen van uw vrouw die meent dat u dergelijke arbeid nog voor jullie huwelijk, zo'n twaalf jaar geleden, deed (CGVS, vrouw, p.5). Dat u een Afghaanse illegaal was die het vuile werk moest opknappen, moet dan ook zeer sterk betwijfeld worden.

Nog andere verklaringen stellen uw Afghaanse nationaliteit in een bedrieglijk daglicht. Zo is het zeer merkwaardig dat uw vrouw geen Afghaanse televisiezenders bij naam kent en dat jullie volgens haar enkel Iraanse zenders bekeken (CGVS, vrouw, p.6). Enerzijds schetsen jullie het beeld van arme

Afghaanse vluchtelingen die zich niet mogen mengen onder de Iraniërs (illegaal werk met andere Afghanen, aparte scholen voor Afghanen, verbod om de bus en de metro in Mashad te gebruiken (CGVS, vrouw, p.6)), anderzijds lijken u en uw vrouw bijzonder doordrongen van de Iraanse levenswijze en spreken jullie, zoals de tolk ook aangaf, geen Dari maar Farsi (CGVS, p.5), kookt uw vrouw naar eigen zeggen niet Afghaans maar Iraans, kijken jullie geen Afghaanse televisie verklaart u dat u de weinige informatie die u over Afghanistan heeft via het nieuws vernomen heeft (CGVS, p.4), en stelt u dat de Afghanen in Iran hun Onafhankelijkheidsdag vieren maar weet u zelf niet op welke datum ze dit doen (CGVS, p.13). Dat jullie voortdurend zouden zijn gediscrimineerd maar tegelijk ook volkomen geassimileerd geraakten aan de Iraanse cultuur, is niet geloofwaardig.

Verder kennen uw vrouw (CGVS, vrouw, p.3) en uzelf (CGVS, p.12) Islam Qala niet, terwijl dit één van de drie belangrijke grensovergangen van Afghanistan is waarlangs honderduizenden Afghaanse vluchtelingen van Iran naar hun land van herkomst werden teruggebracht. Jullie onwetendheid doet vermoeden dat jullie zich om dergelijke repatriëring geen zorgen hoefden te maken. In kringen van Afghanen en zeker van Afghanen zonder geldige verblijfsdocumenten zal de naam Islam Qala zeer goed gekend zijn. Dat u nog nooit gehoord heeft van deze grenspost, roept eens te meer twijfels op bij uw bewering een Afghaan uit Iran te zijn. Ook uw verklaring als zou u als illegaal, behalve kort voor uw vertrek, nooit enig probleem met de Iraanse autoriteiten hebben gekend, is opmerkelijk.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u er niet in slaagt uw verklaarde nationaliteit geloofwaardig te maken.

Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw beweerde vrees die onlosmakelijk verbonden is met uw voorgehouden Afghaanse origine geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is immers de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofdte of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet veranderen. De twee documenten (twee halve A4'tjes) die moeten aantonen dat de kinderen school liepen, kunnen door eender wie of waar zijn opgemaakt. Het huwelijksboekje zou recent en in uw afwezigheid in het kantoor van een sjjiitische leider in Mashad zijn opgemaakt. Er is dan ook geen sprake van een officieel document. Bovendien kan worden gesteld dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Wat betreft de informatiebundel over de situatie van de Hazarabevolking in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat dergelijke info slechts dienstig kan zijn als u uw Afghaanse nationaliteit geloofwaardig maakt. Bovendien doet het voorleggen van deze informatie (in het Engels) opnieuw twijfelen aan uw bewering als zou u maar een ongeschoolde arbeider zijn. Gevraagd waar u deze informatie haalde, antwoordt u dat een vriend het voor u op het internet zocht (CGVS, p.8). Voorts gevraagd naar de naam van uw vriend, denkt u

bijzonder lang na, zegt u vervolgens dat hij Mahmoud Rezai heet, waarna u uw verklaringen bijstuurt en stelt dat de naam van uw vriend Zia Moradi luidt (CGVS, p.9). Dergelijke warrige verklaringen doen vermoeden dat u die informatie eerder zelf heeft opgezocht. Geen van de documenten weerlegt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde Afghaanse nationaliteit.”

Uw ouders hun tweede asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen (zie beslissing toegevoegd aan administratief dossier). Doordat zij hun verklaringen in deze tweede aanvraag op diverse punten hadden aangepast werd de geloofwaardigheid van uw hun verklaringen nog meer ondermijnd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Daar er geen geloof wordt gehecht door het CGVS aan de Afghaanse nationaliteit van uw ouders kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Vooreerst werden uw amayeshkaart, uw vaccinatiekaart, en uw geboorteakte, reeds voorgelegd tijdens de beroepsprocedure voor de RvV en door hen beoordeeld. De RvV stelde vast dat deze documenten geen afbreuk konden doen aan de vaststelling gedaan door het CGVS met name dat de Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk werd gemaakt. De RvV wees erop dat documenten slechts een bewijswaarde krijgen wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Aan deze voorwaarde was i.c. niet voldaan. Bovendien kon er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten. Zo zaten er in uw ouders hun verklaringen tegenstrijdigheden over de documenten, zowel over het al dan niet hebben van deze documenten als met de inhoud ervan. Dat u schooldocumenten uit Iran en een attest van de moskee uit Iran kan voorleggen kan niet aantonen dat u de Afghaanse nationaliteit bezit. Zoals eerder opgemerkt is de authenticiteit van bepaalde eerder voorgelegde documenten niet gegarandeerd, en hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Het attest van uw psycholoog dd. 9/05/2017 stelt enkel dat u door deze opgevolgd wordt in verband met uw psychologische moeilijkheden, zonder vermelding van de regelmaat, een diagnose of oorzaak van uw moeilijkheden.

Daar werd vastgesteld dat u niet de Afghaanse nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar hun ouders hun aanvraag tot asiel hebben ingediend op 22 september 2015.

Verzoeker hebben voor het eerst op 20 januari 2017 asiel aangevraagd in België. een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel B EVRM.

Verzoekers zijn volledig vervreemd van de Afghaanse samenleving. Zie in die zin het volgende rapport waarin het volgende staat:

Treatment of returnees

"34.17 In an article dated 3 May 2012, IRIN reported: = While refugees may return to Afghanistan with new skills learned abroad, they return to environments where those skills cannot be used, and a recent UNHCR survey found that 60 percent of returnees lived in worse conditions than their local counterparts. '[27m]

= Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries= cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan=s indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization."

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1_361_980702_ukba2013-02-1_5-afq.pdf

Dat dit middel is gegrond.”

En

“Verweerster verwijst naar de negatieve beslissing van de ouders van verzoekers en ze stelt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekers ouder niet bewezen is.

Verzoeker kunnen de werkwijze van verweerster niet volgen. Verzoekers begrijpen niet waarom ze dan gehoord waren als verweerster van meet af aan, voor het gehoor, haar beslissing genomen had.

Verzoekers wensen een brief van UNHCR voor te leggen waarin bevestigd wordt dat ze als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden.

Dit document is een doorslaggevend bewijs dat verzoekers houders zijn van de Afghaanse nationaliteit. (stuk 2)

Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met de verklaringen van verzoekers over hun nationaliteit.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

En

“Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grand.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van het verzoekschrift van verzoekers is dat zij de Afghaanse nationaliteit bezitten. Ter staving van hun Afghaanse nationaliteit hebben verzoekers de volgende documenten neergelegd: een kopie van een Amayesh kaart, enkele schooldocumenten, het geboortebewijs en een vaccinatiekaart. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een brief van 1 augustus 2017 van UNHCR.

In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoont dat iemand met dezelfde naam als deze die de ouders beweren te hebben in de Amayesh-databank staan. Er is geen foto op het document bevestigd of enig ander gegeven dat toelaat met zekerheid een band vast te stellen tussen verzoekers (ouders) en de brief van het UNHCR, en dus ook met de Amayesh-databank waarin de naam van verzoekers vermeld zou staan.

Uit de brief van 1 augustus 2017 van UNHCR blijkt dat de opzoeken door UNHCR niet louter gebeuren op naam doch tevens andere persoonsgegevens worden geverifieerd, dit om persoonsverwarring uit te sluiten. Zo vermeldt het schrijven van 1 augustus 2017 van UNHCR de naam,

de voornaam, geboortedatum, geboorteplaats van verzoekers ouders en de naam van hun grootouders. Ook wordt melding gemaakt van de nationaliteit, het kaart- en familienummer.

Bijgevolg dienen voormelde gegevens vergeleken te worden met de gegevens uit het administratief dossier. Ten eerste stemt de geboorteplaats en -datum van verzoekers vader niet overeen met de gegevens van het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verklaard werd dat de vader van de verzoekende partij geboren was op 1 januari 1986 te Bornaje (gehoorverslag 1 april 2016 van de vader van de verzoekende partij en beslissing van 30 juni 2016) en niet op 6 augustus 1980 te Bamyam zoals vermeld in het schrijven van UNHCR. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verklaard werd dat de moeder van de verzoekende partij geboren werd op 1 januari 1987 (gehoorverslag 1 april 2016 van de moeder van de verzoekende partij) en dus niet op 23 augustus 1982 zoals vermeld in het schrijven van UNHCR.

Voorts wijst de Raad erop dat de ouders van de verzoekers bij hun eerste verzoek om internationale bescherming een andere identiteit hebben opgegeven, dan de identiteit vermeld in het schrijven van UNHCR van 1 augustus 2017. Deze identiteitsgegevens hebben de ouders verzoekers bij hun tweede verzoek om internationale bescherming gewijzigd. Het zijn deze identiteitsgegevens die aan de basis lagen van de opzoeken van UNHCR. Hierover heeft de Raad bij arresten van 12 december 2016 met nummers 179 225 en 179 226 gesteld dat: *“In het kader van haar huidige asielaanvraag heeft verzoekende partij haar eerdere relaas op diverse punten aangepast en verklaart nu in werkelijkheid niet X maar X te heten en zij Afghanistan al verliet toen zij anderhalf jaar oud was. Ook haar echtgenote zou niet X heten, maar X en zou in Iran geboren zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De uitleg van verzoekende partij dat zij in Hongarije een verkeerde naam had opgegeven en dit ook in België deed aangezien ook vingerafdrukken werden genomen en zij, omwille van het minimale vertrouwen in de overheid gelet op de ontradingsspolitiek van de Belgische overheid en alle verhalen over repatriëringen, niet meteen vermeldde dat zij een andere naam had gebruikt, biedt hiertoe geen verschoning. Een asielzoeker heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielaanvraag op zich is overigens al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekende partij bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en wantrouwen kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekende partij heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoekende partij is hier echter geenszins aan tegemoet gekomen en biedt geen afdoende uitleg voor het afleggen van valse verklaringen over haar identiteit en haar verblijf- en/of geboorteplaats in het kader van haar eerste, dan wel tweede asielaanvraag. Verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij waar deze in haar schriftelijk verslag stelt dat het liegen over cruciale elementen, zoals het aanwenden van een frauduleuze identiteit, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij.”*

Met betrekking tot de Amayesh-kaarten die in de voorgaande procedures werden bijgebracht, en in principe de basis vormden voor de huidige opzoeken werd in de arresten van 12 december 2016 met nummers 179 225 en 179 226 gesteld dat *“De door verzoekende partij bijgebrachte (originele) documenten ter ondersteuning van haar zogenaamde werkelijke identiteit en nationaliteit, zijn niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de in het kader van haar vorige asielaanvraag gedane vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot de slotsom is gekomen dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Aan voorgelegde documenten kan slechts*

bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane bevindingen van de commissaris-generaal in het kader van zowel de vorige asielaanvraag van verzoekende partij als de huidige. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat er getwijfeld dient te worden aan de authenticiteit van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten. Zo verklaarden verzoekende partij en haar echtgenote in het kader van hun eerste asielaanvraag nooit over enig (verblijfs-)document te hebben beschikt in Iran (gehoorverslag CGVS verzoeker, d.d. 1 april 2016, p. 3 en 5; verzoekster, d.d. 1 april 2016, p. 3-4 en 7). Verzoekende partij stelde zelfs niet te weten waar men zich moest registreren om een Iraanse verblijfskaart te krijgen en zich niet te herinneren of zij ooit dergelijk document heeft gezien (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12 en 14). Haar echtgenote noemde de Iraanse verblijfskaart dan weer verkeerdelijk "shenasname", wat de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3). Waar verzoekende partij nu bijkomend de geboorteaktes bijbrengt van hun kinderen, stelt verwerende partij in haar schriftelijk verslag correct vast dat ze eerder ten stelligste ontkenden over geboortecertificaten te beschikken (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3 en 6-7; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 5). Verder stroken hun verklaringen in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag niet met de inhoud van de door hen neergelegde documenten. Zo verklaarde verzoekende partij dat het laatste jaar van hun verblijf in Iran bijzonder zwaar was omdat hun documenten niet meer werden verlengd (zie verklaring meervoudige aanvraag, d.d. 17 juni 2016, punt 18), terwijl de neergelegde verblijfskaarten van haar en haar gezin geldig waren tot 31 januari 2016, toen ze Iran al geruime tijd hadden verlaten. Ook de neergelegde arbeidskaart was geldig tot lang na hun vertrek uit Iran, meer bepaald tot 20 maart 2016. Bovendien merkt verwerende partij in haar schriftelijk verslag correct op dat de arbeidskaart die verzoekende partij ter terechtzitting in origineel heeft bijgebracht, het resultaat is van knip- en plakwerk. Zo is de QR-code op de achterkant van deze kaart er op geplakt. Deze bevindingen van de commissaris-generaal zijn deugdelijk, pertinent en vinden grondslag in het administratief dossier."

De arresten van 12 december 2016 met nummers 179 225 en 179 226 hebben heden kracht van gewijsde. De beoordeling die de Raad destijds heeft gedaan met betrekking tot de identiteit van de ouders van verzoekers, die eveneens de kernvraag van huidig geschil is, wordt door de Raad *in casu* overgenomen. De Raad heeft dit immers beoordeeld en dit moet als vaststaand worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de uitspraak anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Het blijkt niet dat verzoekers thans een dergelijk bewijselement voorleggen.

Gelet op bovenstaande motieven en het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayesh-kaart, attesteert het schrijven van 1 augustus 2017 van het UNHCR derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij ook daadwerkelijk die personen zijn gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van hun ouders aangaande hun identiteit als Afghaanse vluchtelingen in Iran. De verwerende partij noch de Raad betwisten de authenticiteit van het schrijven van UNHCR, doch verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat de identiteit op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd, de hune is.

Met betrekking tot de overige documenten wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *"De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet veranderen. De twee documenten (twee halve A4'tjes) die moeten aantonen dat de kinderen school liepen, kunnen door eender wie of waar zijn opgemaakt. Het huwelijksboekje zou recent en in uw afwezigheid in het kantoor van een sjjiitische leider in Mashad zijn opgemaakt. Er is dan ook geen sprake van een officieel document. Bovendien kan worden gesteld dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Wat betreft de informatiebundel over de situatie van de Hazarabevolking in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat dergelijke info slechts dienstig kan zijn als u uw Afghaanse nationaliteit geloofwaardig maakt. Bovendien doet het voorleggen van deze informatie (in het Engels) opnieuw twifelen aan uw bewering als zou u maar een ongeschoolde arbeider zijn. Gevraagd waar u deze informatie haalde, antwoordt u dat een vriend het*

voor u op het internet zocht (CGVS, p.8). Voorts gevraagd naar de naam van uw vriend, denkt u bijzonder lang na, zegt u vervolgens dat hij Mahmoud Rezai heet, waarna u uw verklaringen bijstuurt en stelt dat de naam van uw vriend Zia Moradi luidt (CGVS, p.9). Dergelijke warrige verklaringen doen vermoeden dat u die informatie eerder zelf heeft opgezocht. Geen van de documenten weerlegt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde Afghaanse nationaliteit.”

Uw ouders hun tweede asielaanvraag werd door het CGVS niet inoverweging genomen (zie beslissing toegevoegd aan administratief dossier). Doordat zij hun verklaringen op diverse punten hadden aangepast werd de geloofwaardigheid van uw hun verklaringen nog meer ondermijnd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Daar er geen geloof wordt gehecht door het CGVS aan de Afghaanse nationaliteit van uw ouders kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Vooreerst werden deze documenten, uw amayeshkaart, uw vaccinatiekaart en uw geboorteakte, reeds voorgelegd voor de RvV en door hen beoordeeld. De RvV stelde vast dat deze documenten geen afbreuk konden doen aan de vaststelling gedaan door het CGVS, met name dat de Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk werd gemaakt. De RvV wees erop dat documenten slechts een bewijswaarde krijgen wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Aan deze voorwaarde was i.c. niet voldaan. Bovendien kon er getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten. Zo zaten er in uw ouders hun verklaringen tegenstrijdigheden over de documenten, zowel over het al dan niet hebben van deze documenten als met de inhoud ervan. Dat u schooldocumenten uit Iran kan voorleggen kan niet aantonen dat u de Afghaanse nationaliteit bezit, gezien de eerdere vaststellingen.” Deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen worden niet weerlegd door verzoekers.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, maken verzoekers hun voorgehouden herkomst uit Afghanistan en jarenlang illegaal verblijf als Afghaans vluchteling in Iran niet aannemelijk.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers' beweerde Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met hun nationaliteit en profiel van Afghaanse vluchtelingen in Iran verbonden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve kunnen verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekers maken omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun herkomst en nationaliteit zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend

2.4. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtrelaas uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en hun moeder, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS